

Arrest

nr. 118 764 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 1 februari 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 2 februari 2007 een eerste asielaanvraag in. Op 17 april 2007 werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Het beroep werd door de Raad van State verworpen.

1.2. Op 25 maart 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 januari 2012 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 24 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 82 317 op 31 mei 2012.

1.4. Op 30 september 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 8 oktober 2013 werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen – dit is de bestreden beslissing- en werd op 16 oktober 2013 in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 112 068.

1.5. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Bekh Mohamed Khel (district Sardikhel in de provincie Parwan), bent van Tadjiekse origine en een soennietisch moslim. Uw vader was lid van de Mujaheddingroepering 'Harakat-e Islami' (de Islamitische Beweging). Hij was verantwoordelijk voor een wapenopslagplaats. Toen de Taliban rond 1997 (1376-1377, Afghaanse kalender) jullie regio innamen, sloot uw vader zich aan bij de Taliban. Hij gaf alle wapens aan hen. Nadat de Taliban een week later een nederlaag hadden geleden in uw dorp, werden uw broer en moeder vermoord door mensen van Harakat. U verhuisde vervolgens naar Kabul en was er woonachtig bij uw tante. Kort hierna heroverden de Taliban uw dorp. Bij deze aanval kwam de zoon van Masjeti, een lokale commandant van Harakat, om het leven. Masjeti verweet uw vader de dood van zijn zoon en was uit op wraak. Nadat de Taliban uit Afghanistan werden verdreven verliet u het land uit vrees voor represailles door aanhangers van Harakat. U vluchtte naar Iran. In Iran werd u door de autoriteiten gearresteerd en naar Afghanistan teruggeleid. U keerde terug naar uw tante in Kabul. Daar bleek dat mensen van Harakat u en uw vader zochten. Ze gaven zelfs een arrestatiebevel af. Uit vrees te worden aangehouden vluchtte u opnieuw naar Iran, van waaruit u er in slaagde naar België te reizen. Op 01/02/2007 bent u in België aangekomen. De volgende dag vroeg u een eerste keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 17/04/2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State heeft uw beroep tegen deze beslissing verworpen. Op 25/03/2011 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend en bracht u enkele nieuwe documenten aan. Het CGVS nam op 24/01/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV nam op 31/05/2012 een gelijkaardige beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 16/07/2013 werd u bij een administratieve controle aangehouden en overgebracht naar het Gesloten Centrum te Vottem. Op 30/09/2013, één dag voor uw geplande repatriëring naar Afghanistan, heeft u zich daar een derde keer vluchteling verklaard.

U brengt naar aanleiding van uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten aan. U herhaalt dat u nog altijd problemen vreest met de groepering Harakat en de commandant Masjeti, zoals u ook al bij uw eerste en tweede asielaanvraag heeft gezegd. U verwijst ook nog eens naar de algemene situatie in Afghanistan die u onveilig acht. Om die reden vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus aan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de partij Harakat en voor de commandant Masjeti die tot deze partij zou behoren.

Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw beweerde vrees voor de partij Harakat en de commandant Masjeti al twee keer heeft beoordeeld, telkens tot de vaststelling kwam dat uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig noch aannemelijk is en dit ook tot twee maal toe duidelijk en afdoende heeft gemotiveerd. De RVV oordeelde in het arrest van 31/05/2012, in het kader van uw tweede

asielaanvraag, eveneens dat u uw relaas niet aannemelijk maakte. De RVV verwees onder meer naar tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over commandant Masjeti en naar de uiterst vage verklaringen die u aflegde over de zogezegde activiteiten van uw vader voor de Taliban en voor Harakat.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6/08/2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De "UNHCR Eligibility Guidelines" van 6/08/2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het CGVS, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Overschrijding van de bevoegdheden, manifeste appreciatie fout en schending van artikelen 3 en 13 EVRM, van artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 10, 15 en 39 van het Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (P.B. U326, 13 december 2005), van artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, en van artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 48/5 §3, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 6 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Eerste grief

Verweerder antwoordt niet in te zien waarom de bestreden beslissing artikel 57/6 van vreemdelingenwet zou miskennen. Maar noemt het artikel 57/6 van de wet op een beperkte wijze de bevoegdheden van het CGVS op : (...). De bevoegdheid van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag ingediend op basis van het artikel 51/8 staat niet in de bevoegdheden genoemd.

Tweede grief

Voor het voornaamste, stelt verzoeker dat het gehoorverslag van de DVZ onvoldoende aanwijzingen bevat dat zijn verklaringen wel door een gemachtigde minister werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8. Verweerder wijst er vooreerst op dat verzoeker uitdrukkelijk erkende het gehoorverslag te aanvaarden waardoor hij ook de hoedanigheid erkende van de persoon die het gehoor afnam. Maar we kunnen niet van de handtekening van de verzoeker afleiden dat hij de hoedanigheid van de persoon erkende die het gehoor afnam. Het was niet mogelijk voor de verzoeker de hoedanigheid van de persoon weten. En het was ook niet mogelijk voor verzoeker de hoedanigheid van de persoon te controleren. Daarom kunnen we niet afleiden dat hij de hoedanigheid van de persoon erkende. Verweerder wijst er ook op dat het betreffende stuk uitgaat van een officiële instantie (Dienst Vreemdelingenzaken) inherent de waarborg verbonden dat de verklaring afgenomen werd door een

bevoegd ambtenaar. We kunnen helemaal niet afleiden dat het feit dat het stuk van de Dienst Vreemdelingenzaken uitgaat dat de verklaring dan ambtshalve door een bevoegd ambtenaar werd afgenomen. Als we deze verklaring volgen dan heeft iedere ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken de hoedanigheid om het gehoor af te nemen. Bovendien wordt het door de wet voorzien dat "neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker". Als verweerder geen bewijs heeft van de hoedanigheid van de persoon die het gehoor afnam dan wordt het artikel 51/8 miskend in casu, is er helemaal geen bewijs dat de verklaring afgenomen werd door een bevoegd ambtenaar. Inderdaad wordt het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar "J.K" afgenomen met een onleesbare handtekening. Deze aanwijzingen zijn niet voldoende om te bewijzen dat de verklaringen van de verzoeker wel door een gemachtigde minister afgenomen worden in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8. Bovendien; besluit verzoeker dat aangezien het gehoorverslag geen identiteiten van de agent en van de tolk bevat, alsmede geen duur van het gehoor het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het K.B. van 11 juli 2003. Verweerder wijst er op dat het betreffende K.B. betrekking heeft op de werking van het CGVS terwijl de verklaring meervoudige asielaanvraag afgenomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er valt dan niet in te zien op welke wijze de betreffende artikelen zouden geschonden zijn. Maar beroept verzoeker zich op de artikelen 16 en 17 van het K.B. van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze Koninklijk Besluit wordt in de uiteenzetting van het middel geciteerd. Verzoeker beroept zich op de artikelen 16 en 17 van het K.B. op een adequate wijze. Het betreffende K.B. heeft wel betrekking op de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikelen 16 en 17 van het K.B. worden wel geschonden.

Derde grief

Verzoeker werpt op dat de beslissing van het CGVS om geen gehoor af te nemen van de asielzoeker niet gemotiveerd werd. Verweerder verwijst naar de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Volgens verweerder blijkt genoegzaam bij lezing van de bestreden beslissing dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Voor de weigering van de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van verzoeker werd Meneer niet gehoord. Volgens het artikel 6§2 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan het CGVS afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij één beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Aangezien het een uitzondering is moet het CGVS in zijn beslissing uitleggen waarom hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen zonder Meneer voor een gehoor oproepen. Er bestaat helemaal geen motivatie in de beslissing. Het CGVS heeft helemaal niet uitgelegd waarom hij van het gehoor heeft afgezien. Meneer weet helemaal niet waarom het CGVS was van oordeel dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Bijgevolg wordt de beslissing niet wettelijk gemotiveerd (schending van artikelen 51/8 en 57/6 voorlaatste alinea van de wet van 1980, artikel 6 van het Koninklijk Besluit en artikelen 2 en 3 van de wet van 1991).

Vierde grief

Voor het voornaamste, meent verzoeker dat de tegenpartij een manifeste fout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsmede artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 miskent door te beslissen dat de actuele situatie in Afghanistan de kans niet groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij verwijst vervolgens naar het UNHCR rapport van 6/8/13 en meent dat er geen rekening gehouden werd met het geheel van het rapport. Tevens refereert hij naar het UNAMA MYR van juli 2013. Op basis van deze documenten en van de Cedoca meent verzoeker dat we kunnen niet besluiten dat burgers in veiligheid in Afghanistan zijn, meer bepaald in Kabul. Verzoeker meent ook dat het CGVS niet genoeg de mogelijkheid heeft bestudeerd van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul op te bouwen, voorzien bij artikel 48/5 § 3 van de wet van 1980. Ook meent hij dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van een repatriëring, met zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in België, het feit dat hij meerdere jaren in Iran heeft verbleven en, het feit dat hij geen familie heeft in Afghanistan, een hervestiging in Afghanistan, de onvoorspelbaarheid van het conflict en de misbruiken van de macht in Afghanistan. Verweerder ziet vooreerst niet in welke mate een verwijzing naar de algemene toestand in Afghanistan vermag verzoeker kansen op asiel conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanzienlijk te vergroten. Daarna zegt verweerder ook dat verzoeker naar het UNAMA mid-year report van juli 2013 verwijst. Volgens verweerder dient gewezen te worden naar het gegeven dat dit rapport de situatie in Afghanistan in zijn totaliteit bespreekt en het maar beperkt nuttig is

om de situatie in Kabul mee te bespreken. Verzoeker denkt dat de algemene situatie in Afghanistan wel belangrijk is en onderzocht moet worden. Bovendien begrijpt verzoeker dan niet waarom verweerder een SRB over de veiligheidssituatie in Afghanistan legt neer. Bovendien wijst er verweerder op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. Deze verklaring bewijst dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wel onderzocht moet worden en dat de algemene toestand in Afghanistan. in Afghanistan vermag verzoeker kansen op asiel conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanzienlijk te vergroten. Verweerder legt een Cedoca over de Veiligheidssituatie in Afghanistan en een Cedoca over de regionale analyse neer. Maar verweerder geeft geen uitleg betreffende deze twee Cedoca. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Maar verweerder legt helemaal niet uit waarom actueel geen risico voor de burgers bestaat. Het feit dat verweerder op documenten verwijst zich baseert om zijn beslissing te nemen zonder geen verwijzing naar deze documenten is niet genoeg. Des te meer kunnen we lezen in deze twee Cedoca dat er nog veel risico voor burgers bestaat. Inderdaad in 2012 vielen volgens UNAMA 7.559 burgerslachtoffers 2.754 doden en 4.805 gewonden. AGE zijn verantwoordelijk voor 81 percent van deze slachtoffers, het hoogste percentage sinds het begin van de opstand. Het grootste aantal burgerslachtoffers van AGE's in 2012 is te wijten aan IED's (41 %). Op de tweede plaats komen de slachtoffers van zelfmoordaanslagen (22%) gevolgd door slachtoffers van rechtstreekse confrontaties (14%). De meeste slachtoffers van IED's, zelfmoordaanslagen of rechtstreekse confrontaties kunnen beschouwen worden als slachtoffers van willekeurig geweld. Slachtoffers van gerichte moorden en gewelddadige intimidaties kunnen daar in principe niet toe worden gerekend, al vallen bij deze moorden steeds meer andere slachtoffers dan de doelwitten alleen door het toenemend gebruik van IED's bij deze moordaanslagen. AGE's hanteren gerichte aanvallen en acties tegen bepaalde profielen. In 2012 steeg het aantal dergelijke aanvallen spectaculair. Het betreft volgens verscheidene bronnen zogenaamde "spionnen" of "collaborateurs", NGO-medewerkers, sociaal actieve vrouwen, mensenrechtenactivisten, hulpverleners, journalisten, kritische stemmen, overheidsambtenaren, religieuze geleerden, stamoudsten, burgeraannemers en onderaannemers, vrachtwagenchauffeurs, bouwvakkers en mensen die geassocieerd worden met de internationale en Afghaanse overheidsinstanties en troepen. Deze acties treffen wel de basis als de top. In 2011 kamen daar de personen bij die in het Afghan Peace and Reconciliation Program stapten. Ook familieleden van AGE's die wilden re-integreren in de Afghaanse gemeenschap werden gevisieerd. AOG's beschouwen overigens deze doelwitten, hoewel veelal burgers, als legitieme doelwitten. Volgens UNAMA werden er in 2012 1.077 burgerslachtoffers van dergelijke aanvallen in 565 incidenten. Dit was een toename van meer dan 108% tegenover 2011 (p.29-30 van de SRB-Afghanistan-Veiligheidssituatie Afghanistan : Beschrijving van het conflict). In de tweede Cedoca betreffende Kabul kunnen we ook lezen dat er een reëel risico voor burgers bestaat. Soms zijn de burgers wel een doelwit. Zelf als de burgers meestal collateral damage zijn, zijn er wel aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit. Bijvoorbeeld werd de aanval op het hotel bij het Qargha meer dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Er vielen bij die aanslag 21 burgerslachtoffers en drie politieagenten, naast zeven gewonde burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul. Zelf als burgers meestal collateral damage zijn kunnen we niet Kabul als een veilig stad beschouwen. Iedere maanden zijn er burgerslachtoffers (p.8-10). Bovendien is het verwonderlijk dat verweerder een SRB over de regionale analyse (en dus over Kabul) van 21 maart 2013 legt neer terwijl hij eerste een SRB over Kabul van 5 september 2013 heeft neergelegd. Betreffende de SRE over de veiligheidssituatie in Afghanistan dateert het document van 22 maart 2013. En zelf als de documenten van maart 2013 dateren, dateren de bronnen van deze documenten niet van maart 2013. Daarom kunnen we niet beschouwen dat de veiligheidssituatie echt in 2013 wordt, geanalyseerd. De bronnen zijn absoluut niet actueel. De bronnen op basis van welke de Cedoca werd geschreven, dateren van 2005, 2006, 2007, 2008 2009, 2010, 2011, 2012, 2013. Heel weinig bronnen dateren van 2013. Des te meer werden veel bronnen enkele jaren geleden geraadpleegd! Dan hoe kan verweerder concluderen dat er actueel voor burgers geen reëel risico¹ bestaat op basis van deze bronnen? Verzoeker baseert zich in zijn verzoekschrift op informatie die wel actueel waren en die afleiden tot de conclusie dat er wel actueel voor burgers een reëel risico bestaat. We kunnen niet beschouwen dat een bron genoeg recent is slechts omdat verweerder de bron kort geleden heeft geraadpleegd. Het artikel 27 van het KB wordt door verweerder miskend. Er werd al door Uw Raad geoordeeld dat : (...). Ten slotte meent verweerder dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Nochtans beroept verzoeker zich precies op het feit dat hij niet Verweerder kan niet een adequaat beslissing nemen op basis van deze bronnen. Verweerder maakt een manifeste fout en miskent de zorgvuldigheidsplicht alsmede artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 door te beslissen dat de actuele situatie in Afghanistan de kans niet groter maalt dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Vijfde grief

Verweerder stelt vast dat verzoeker bij de aanhef van zijn middel vele geschonden rechtsregels aanhaalt maar tal ervan niet verder uitwerkt in zijn verzoekschrift, waardoor de aangevoerde schending ontdaan is van verdere relevantie. Maar verzoeker heeft wel uitgelegd waarom deze bepalingen geschonden waren. inderdaad heeft verzoeker in het licht van de gehele procedure niet genoten van een doeltreffende voorziening in rechte. Hij kon zijn vrees van mishandeling niet verdedigen, in tegenstelling met de artikelen 3 en 13 EVRM, (...) hij werd door de Vreemdelingen Zaken gehoord zonder de bijstand van een advocaat ; terwijl het een uitzondering is, werd hij niet door het CGVS gehoord. Dit beroep is louter juridisch. Daardoor zal Uw Raad niet met nieuwe elementen rekening houden. Dit beroep is niet schorsend. Verzoeker heeft geen recht op materiele hulp tijdens het onderzoek te krijgen. Het CGVS heeft geen streng onderzoek uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen overgelegd. Daarom worden artikelen 10,15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG en artikelen 41 en 47 Van het handvest ook geschonden."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Vooraleer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een meervoudige asielaanvraag kan onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient hij derhalve na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat dergelijke elementen niet aanwezig zijn, zodat hij verzoekers tweede asielaanvraag weigerde in overweging te nemen. Derhalve kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien de toetsing van een meervoudige asielaanvraag aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet behoort tot een volgende fase in het onderzoek van de asielaanvraag die *in casu* niet aan de orde is.

2.2.1. In een eerste grief betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 57/6 van de vreemdelingenwet miskent en dat er daardoor sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans

aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden."

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing artikel 57/6 van de vreemdelingenwet schendt. In de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. Een beslissing is enkel met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519), wat *in casu* niet het geval is.

Uit het eerste lid van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal kan weigeren de asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoekers kritiek faalt in rechte.

2.2.2. Verzoeker betoogt in een tweede grief dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aanwijzingen bevat dat zijn verklaringen wel door een gemachtigde werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat verzoeker zelf stelt "*Inderdaad wordt het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar "J.K" afgenomen.*" Verzoeker is derhalve in staat te achterhalen welke ambtenaar het gehoor heeft afgenomen. De onleesbare handtekening doet niets af aan deze vaststelling. Het gehoorverslag bevat de handtekening en nummer van de tolk zodat verzoeker ook in staat is om de identiteit van de tolk te achterhalen.

Verzoeker besluit dat aangezien het gehoorverslag geen identiteiten van de "agent" en van de tolk bevat, alsmede geen duur van het gehoor het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad wijst er op dat het betreffende koninklijk besluit betrekking heeft op de werking van het Commissariaat-generaal terwijl de verklaring van de meervoudige asielaanvraag werd afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er valt dan ook niet in te zien op welke wijze de betreffende artikelen zouden geschonden zijn. Bovendien is het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet van toepassing op de Dienst vreemdelingenzaken.

2.2.3. Verzoeker betoogt in een derde grief dat de beslissing van de commissaris-generaal om geen gehoor af te nemen van de asielzoeker niet gemotiveerd werd.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

“§ 1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.

§ 2. In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft gehandeld overeenkomstig artikel 6 van voornoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr.144.471 van 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

2.2.4. Verzoeker betoogt in een vierde grief dat de commissaris-generaal een manifeste fout maakt en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 miskent door te beslissen dat de actuele situatie in Afghanistan de kans niet groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij verwijst vervolgens naar het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 en stelt dat er geen rekening gehouden werd met het geheel van het rapport. Tevens refereert hij aan het UNAMA MYR van juli 2013. Ook meent hij dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van een repatriëring, met zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in België, het feit dat hij meerdere jaren in Iran heeft verbleven en het feit dat hij geen familielid heeft in Afghanistan.

Verzoeker werd bij de Dienst vreemdelingenzaken gehoord en de bestreden beslissing is gesteund op alle gegevens uit het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Inzake de verwijzing door verzoeker naar het UNAMA mid-year report van juli 2013 dient gewezen te worden op het gegeven dat dit rapport de situatie in Afghanistan in zijn totaliteit bespreekt en het maar beperkt nuttig is om de situatie in Kabul mee te bespreken. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker citeert uit verschillende rapporten maar dat de specifieke veiligheidssituatie in Kabul stad er slechts zeer zelden in beschouwing genomen wordt en dan nog enkel met betrekking tot "high profile attacks" en gerichte aanslagen.

De Raad wijst er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van dit rapport opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld, dat Afghanistan kenmerkt, wordt deze 'Subject Related Briefings' (SRB) versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze SRB gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze SRB niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en meer.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het

gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van de bewijzen aangevoerd door verzoeker.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De "UNHCR Eligibility Guidelines" van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. Verzoeker bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM maar hierboven werd reeds besproken dat de verzoekende partij geen ernstige schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

De kritiek van verzoeker dat hij werd verhoord zonder de aanwezigheid van zijn advocaat kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoeker laat na aan te tonen dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders was verlopen in het bijzijn van zijn advocaat en dat de commissaris-generaal daardoor tot een andere conclusie zou zijn gekomen. Aangaande de kritiek dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal wordt verwezen naar de bespreking van de derde grief.

De Raad wijst er op dat de asielaanvraag van verzoeker door de commissaris-generaal afzonderlijk is onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen werden alle elementen beschikbaar in het administratief dossier bestudeert. De asielaanvraag werd individueel benaderd. De commissaris-generaal hield bij het nemen van een beslissing rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en bevat zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het enig middel is in de vijf onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC